



Priekšsēdētājs: — Siev, ko tu tur skaiti?

Sieva: — Skaitu, cik tev būs balsu pārvēlēšanas sapulcē.

Vai nav apnīcis?

Dārzs. Betonēts baseins, kurā malā sēž vīri ar maksšķeru kātiem. Sēž un novēro pludīņus. Laiku pa laikam parausa auklas, nopūšas un turpina... gaidīt lomu.

Tad dārzā ierodas apmeklētājs.

— Sakiet, ko jūs te darāt! — viņš jautā.

— Vai tad neredzat? Maksšķerjam!

— Bet baseinā taču nav ūdens!

— Ha... ha... ha, — vīri smejas kā kutināti. — Ūdeni zivis ķert! Ha... ha... ha... Tādi joki ilgi nav dzirdēti!

Jūs, domājams, jau būsiet nopratuši, ka šāda saruna varēja notikt vienīgi zināmā ārstniecības iestādē. Bet nu paraudzīsimies, vai arī citos gadījumos tik viegli izdosies noteikt darbības vietu.

...Vairāku hektāru platībā izkaisīti 132 pamatņu bloki, uz kuriem sen vajadzēja uzstādīt betona kolonas. Darīt to neviens pagaidām nelaisās. Ļaudis ņemas ap blokiem: cērt kaut ko nost un munsturē klāt. Izrādās, daži speciālisti aizmirsuši, ka bloku izmēri jānodod centimetros un nevis milimetros!

...Ceha ēka, kurā paredzēts sākt iekārtas montāžu. Tikai nav jumta. Nav tādeļ, ka visu pārno gadu nebija iespējams sagādāt 25 derīgas pārseguma sijas. Ik reizi, kad sijas atveda, viena daļa no tām salūza, otra — saplaisāja, trešo — izbrāķēja!

...Turpat blakus — ēka, kurā jāuzmūrē tehnoloģiskas krasnis. Tas tomēr nav izdarīts. Kāpēc? Trūkst ugunsizturīgo materiālu un neviens acīmredzot nezina, kur tos ņemt!

...Cita ceha, kur jau labu laiku rosās montētāji, pekšņi iestājusies «klusā stunda». Seft, kā noskaidrojas, darbus kavē santehniķi. Bet kādeļ gan lai viņi nepasnauž, ja

pats uzņēmuma direktors rāda labu priekšzīmi, nekustinādamis ne pirkstu, lai sagādātu ceham nepieciešamo boileru un kaloriferu?

...Pa visu būvlaukumu vaiga sviēdros raujas elektriķi. Taču nedomājiet, ka viņi līek kabeļus vai citādi gādā par svarīgu objektu pieslēgšanu tīklam. Elektriķi karina spuldzes. Gan tur, kur tās vajadzīgas, gan arī tur, kur bez tām vēl varētu iztikt. Kāpēc? Ļoti vienkārši — šis darbs viņiem liekas ienesīgāks!

...Celtniecības iecirkņa priekšnieka kabinets. Uz galda papīra lapa ar vairākām ailēm. Tajās ierakstīti cipari. Un te nu atkal ir par ko brīnīties. Būvdarbu plāns ne tuvu nav izpildīts. Darba ražīgums tikko sasniedz 70 procentus no plānotā. Bet algu fonds — pārtērēts.

Pietīks! Nu jau visi laikam būs uzminējuši. Bet, vienu mirkli, esmu piemirsis brīdināt: šoreiz stāstītais nav anekdote un tāpat darbības vieta... Ā, nu jūs neesat vairs tik droši. Labi. Tad atklāsim kārtis: visas šīs ainas ir novērotas Valmieras stikla šķiedras rūpnīcas būvlaukumā.

Atkal tā Valmieras stikla šķiedra! Patiesi, rakstīt feletonus par šī uzņēmuma celtniecību jau apnīcis. Tāpat cilvēku vairākumam tos, domājams, apnīcis lasīt. Un tomēr ir arī tādi lasītāji, kam feletoni par šo tematu, šķiet, nekad neapnīk.

Sie pacietīgie meklejami vispirms Latvijas PSR Tautas saimniecības padomes un republikas Celtniecības ministrijas vadītāju vidū. Un tieši minētos biedrus mes arī lūgšim: ja jau jums rakstītāju nav žel, tad paželojiet vismaz pārejos lasītājus un gādājiēt beidzot par to, lai šādu feletonu publicēšanai turpmāk vairs nebūtu pamata.

A. LICIS



— Ļielisks kontrolieris! Vajadzēs ieteikt apbalvošanai.

N. Zvirbuļa zīm.



Apavu meistars: — Uz tādām kājām gan manas ražotās kurpes būtu kā uzlietas!

E. Ruemana zīm.

Bet papīri kārtībā!...

K. FELDMANIS

300 proc.

Par Gulbenes rajona Remonta un celtniecības iecirkņa darbu neapmierinātās balsis skanēja jau ļoti sen. Šajā pašā sakarībā diez cik glaimojošas atsauksmes nebija arī par mēnētā iecirkņa priekšnieku Antonu Prockalovu. Taču viņa valrogs bija mūžīgā atruna:

— Atļausiet ievērot, ka plānu mūsu iecirknis izpilda!

Par spīti tam, ka 1962. gada pirmajā ceturksnī iecirknis plāna uzdevumu tiešām pārsniedza, amatnieku darba kvalitāte sajūmu nerādīja. Ists negals bija ar krāšņim. Pabeigusi darbu, mūrnieki žigil vien ņēma kājas pār pleciem — lai mālī nepaspētu sažūt un lai nevajadzētu mokiēt, pa kuru caurumu dūmi nāk ārā.

Kad Gulbenes rajona izpildu komitejas pārstāvji vērigāk papētīja tos lielos darbus, ko Prockalovs teicās paveicis, tad noskaidrojās, ka lietas nebūt nav tik spožas arī ar plāna izpildi. Pavisam neglīti pierakstījumi atklājās pēc Galgauskas medpunkta remonta.

— Vajadzēs par šīm lietām parunāt rajona izpildu komitejas sēdē, — Prockalovam teica rajona vadītāji.

— To var, — Prockalovs neiebilda.

Rajona izpildu komitejas sēde notika 18. maijā. Tās lēmumā ierakstīts, ka iecirkņa darbā konstatētas daudzas nolaidības, kā arī daudzos gadījumos apmaksai uzskaitīti brāķa darbi. Disciplīna un darba organizācija iecirknī valrāk nekā neapskaužama. Piemēram, 14. maijā pa visiem namu pārvaldes objektiem darbā ir bijuši tikai 2 cilvēki.

— Slikti, biedri Prockalov! — aizrādīja rajona izpildu komitejas locekļi.

— Slikti gan, slikti gan, — atbildēja priekšnieks, — bet nav bez sava labuma: labi, ka nav vēl sliktāk!

— Darbs jāuzlabo! — tā izpildu komitejas locekļi.

— Gluži manas domas! — moži atsaucās Prockalovs.

— Uzdosim pēdējo reizi biedram Prockalovam darbu uzlabot, — nolēma Gulbenes rajona izpildu komitejas locekļi un lēmumā ierakstīja itin vērtīgus domu graudus: līdz pirmajam jūlijam nobeigt objektus, kas pa-

līkuši nepabeigti iepriekšējos gados, celt darba ražīgumu, uzlabot darba organizāciju, celt iecirkņa darbinieku atbildību utt.

Vēl minētajā lēmumā atrodams arī šāds ieraksts: «Par rajona izpildu komitejas 1961. gada 6. oktobra lēmuma Nr. 177 un 1962. gada 2. marta lēmuma Nr. 28 neizpildi, kā arī par pieļauto zemo kvalitāti izpildītajiem darbiem, remonta un celtniecības iecirkņa priekšniekam b. Prockalovam izteikt stingro rājienu ar pēdējo brīdinājumu.»

Šķiet, ka viss skaidrs. Joki nu valrs it kā nebūtu gaidāmi. Taču drīz vien izrādījās, ka tos varēja gaidīt. Dažas dienas pēc rajona izpildu komitejas bargā lēmuma Lauksaimniecības produktu ražošanas un sagādes ministrijas kadru daļa saņēma visai divatnu papīru, ko bija sagatavojis toreizējais Gulbenes ražošanas pārvaldes priekšnieks Jemeljanovs. Viņš lūdza apstiprināt Prockalovu par jaunās pārvaldes galveno celtniecības inženieri. Labs organizators, savam uzdevumam piemērots. Kā rakstīja Jemeljanovs, ceļot arī savu kvalifikāciju — mācoties Rīgas Politehniskā institūta neklātienē...

Bet institūta neklātienē nodarbinieki purina galvas. Par tādu neklātnieku kā Prockalovu dzirdot pirmo reizi! Neesot mācīties un arī šobrīd nemācoties.

— Kā tad varēja gadīties, ka pēc izgāšanās vienā vietā cilvēki pārceļ vēl augstākā amatā? — jautājām valrākiem Gulbenes rajona atbildīgām darbiniekiem. Viens otrs no viņiem mazliet kaunīgi nodūra acis un teica, ka viņi jau neko. Ja pārvaldes priekšnieks Jemeljanovs nēmis Prockalovu darbā, tad tā esot viņa darīšana. Rajona izpildu komitejā šai lietā noskaņojums optimistisks:

— Rājienu iedevām, nobridinājām. Savu esam padarījuši, mūsu papīri kārtībā! Toties Lauksaimniecības produktu ražošanas un sagādes ministrijas kadru daļā dzirdami pesimistiski toņi: apstiprinājuši tādēļ, ka trūkstot piemērotu cilvēku ar atbilstošu izglītību un prasmi.

Taču šķiet, ka te spēkā ir šāds galvenais princips: papīri kārtībā, štatu vietas aizpildītas...

MĀRCIS OSIS

Klukste nedēļ katru dienu.

Klukste dē mēnesi reizi vienu.

Kluksti vistas sapulcēs kaunina.

Gailis to aizstāv: «Klukste vēl jauniņa.»

Sētnalēs indīgi mēles tiek tritas:

«Jauna, jā, jauna, bet toties — glīta.»

Kluksti lādas intrigas sāpina,

Klukste darba ražību kāpina.

Mēneša beigās ir Klukstei

tris olas;

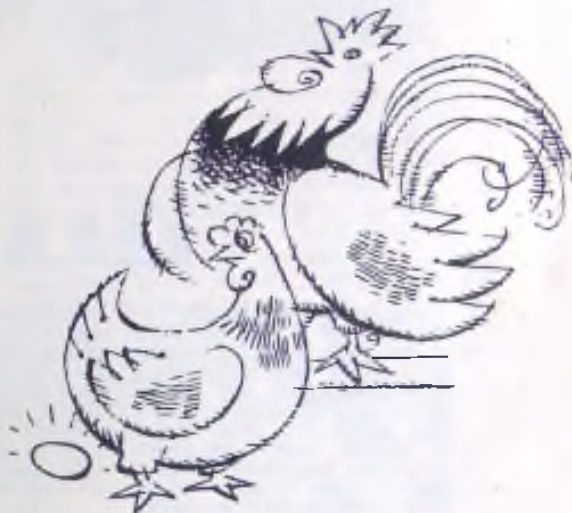
Cāļi nes ziedus Klukstei no skolas,

Dēšanas institūts sūta šurp docentus:

«Kā jūs to panācāt? Tris simti procentus?!»

Gailis lepnī izgāzis krūti:

«Redzat, tā sacīt... bija jau grūti...»



— Padodiet tālāk...

G. ČILBA zīm.



— Iekšā rāvēji...

A. Stankoviča zīm.

LĒTĀ MALKĀ

Jau ilgus gadus Smeķeri un Klopsīši dzīvoja kaimiņos. Arēji viņu attiecības šķita saldākas par muskata vīnu, bet patiesībā šī kaimiņu būšana bija gandrīz tikpat rūgta kā angļu sāls. It īpaši pēdējā laikā, kopš Smeķeri atveda mājās ledusskapi. Klopsītiene dega tādās skaudības ugunīs, ka tās nevarētu nodzēst nevienš brīvprātīgais ugunsdzēsējs. Iedomājieties, tāda deficīta manta! Skaidrs, ka Smeķeri to nopirkuši kaut kur pa kreisi. Klopsītienei tas bija vairāk nekā personīgs apvalnojums.

Un pēkšņi radās lielska izdevība revanšēties. Abām ģimenēm vajadzēja sagādāt kurināmo. Klopsīši bija pazīstami ar Smeķera māsiņas vīratēvu — mežsargu. So apstākļi vajadzēja izmantot. Jānosūta telegramma! Jāsarunā ar meža sargātāju lēta malciņa! Smeķeri savu radnieku pavisam aizmirsuši. Lai tie tad pērk malkas laukumā tās dārgās slapjās apses!

Sestdienas vakarā, no visām pusēm nobučots, Mikelis Klopsītis lērāpās vilcienā. Silmaču stacijā viņu sagaidīja Smeķera māsiņas vīratēvs. Kaimiņu radagabals izrādījās īsts lietaskoks. Pēc otrās pudeles, ko ridzinieks izcēla no sava portfeļa, mežu sargātājs sadzera ar vedeklas brālēņa kaimiņu tūbrātības un piedāvāja viņam četras vēja izgāztas priekšas. Gluži par velti!

Klopsītis pārbrauca mājās, piepūtījis kā gaisa balonu. Tas, lūk, bija ķēlēns! Klopsītienei sīla tekšas, iedomājoties vien, kā Smeķeri zobus griež.

Nākošajā svētdienā Mikelis ri-

koja zāģēšanas talku. Kopā ar sirdsdraugu Fuksīti, apbruņojušies ar šķērszāģi, petroleju un lupatu vikšķiem, devās uzbrukumā veja upuriem. Visu dienu draugi zāģēja Silmaču priēžu kokus. Muguras kūpēja, plaukstās tulznas un Klopsītīm galvā sakāpa tāds spiediens kā tramvaja bremžu cilindros.

Vakarā Klopsītiene sagaidīja talciniekus ar ķēniskīgu mīelastu. Galdā vidū savu slaido kaklu bija izslējusi karafe. Zāģeri ēda kā negausi, un karafi nācās piepildīt valrākas reizes. Klopsītiene jau rēķināja, ka zāģēšanas talka ģimenes budžetā iesitusi krietnu robu, bet, tā kā malciņa bija iegūta gluži par velti, viņa nomierinājās.

Drīz pēc tam Klopsīši rīkoja malkas vešanas talku. Par nieka desmitnieku no Silmaču meža biezokļiem kurināmo mājās atveda radnieks šoferis. Nu priēžu kokus nācās skaldīt šķīlās. Jo tik resnus blūķēnus nevienš motorzāģis neņēma. Bez ķīļiem skaldīt nevarēja un Fuksītis letelca savam sirdsdraugam kalēju, kas par nelielu atlīdzību apņēmas ķīļus izkalt.

Nākamajā svētdienā notika skaldīšanas talka. Fuksītis atnesa darbarīkus, un vīri augu dienu dimdināja veseros pa ķīļu pleirēm. Slapjie blūķi plīsa, zēli krakstēdami. Talka beidzās tikai vēl vakarā. Klopsītiene šņākda ma ierakstīja savos rēķinos ciparus un jau apsvēra, vai nākošās talkas rīkošanai no pašpaldzības kases nebūs jāatņemtas pāris desmiti rubļu. Bet Klopsītīm no lētas vesera cilašanas tika pa pirkti līdz pat tai dienai,

kad nācās skaitīt naudu motorzāģeriem.

Beidzot pienāca brīdis, kad Klopsīši mēģināja iekurināt krāsnis. Liesmas uzpūzdami, viņi nokellējās kā skurstenslauķi. Silmaču priēžu koks tikai žēli sīca un dūmoja.

Un atkal Smeķeri bija tie, kas lika Klopsīšiem līdz galam iztukšot rūgtu bikeri. Tai pašā dienā pie viņu mājas lepnī piebrauca kaimiņš. Viņš skaļi sauca sievai, ka nopircis lētu kurināmo, un lepnī palīdzēja šoferim ievadīt pagalmā taksometru ar kokzāģētavā nopirkto sauso, jau sāzāģēto malku.

H. ULDVARS

A. LEJIŠS



— Tagad, mīļā, man jāsteidzas. Filmas beigas izstāstīšu nākamreiz!

I. Melgaila zīm.

Sakāmvārdi ar komentāriem

Pie pilnas bļodas draugu daudz, tādēļ iztukšotās bļodas īpašnieks nekrit izmisumā, bet meklē draugus ar pilnām bļodām.

*

Necel āzi par dārznieku, ja āzim nav nekā ko paņemt no dārza: viņš pametīs amatu.

*

Blēdība blēdību dzemdē, bet iespējams arī aborts.

*

Ko nedzēris domā, to piedzēries runā; taču tas nenozīmē, ka ideāli atklātu cilvēku sabiedrībā vajadzētu sastāvēt no dzērājiem.

Vietējās rūpniecības ražojumu skatēs neielaiž ne ražotājus, ne pārētētājus.
(Bēdīgs fakts)

Priekšsēdētājs domā



— Nevaram jūs ielaist, neatbilstat standartam.

I. Meigaija zīm.



— Priekšsēdētāj, krūmi jāizcērt!
— Nekas, atbrauks kādi ekskursanti un nolauzis.

E. Rusmana zīm.



— Uz vienu pasi dodam tikai vienu pāri.



I. Dzerko zīm.

Valmieras rajona kolhoza «Rīts» kantorī todien valdīja neparasts klusums. Ļaudis runāja tikai čukstus un pat rēķinveži piesardzīgāk nekā citkārt pārbīdīja skaitāmos kauliņus. Vienīgi nejaušs ienācējs varētu teikt kādu skajāku vārdu vai arī, zābakiem nesmaikjūtīgi klabot, pārkāpt pār istabas sliekšni. Taču, ieraudzījis kantora darbinieku brīdinoši paceltos pirkstus, arī viņš tūdaļ aprimtu. Un tad viņam neapšaubāmi paskaidrotu:

— Cst! Priekšsēdētājs domā...

— Kā, lūdzu? — apmeklētājs droši vien nesapratu.

— Klusāk! Mūsu priekšsēdētājs domā. Saprotat? Meklē rezerves... Domā, kā labāk izmantot zemi...

Tas bija vai arī varēja būt apmēram pirms gada. Pa šo laiku viss rajons jau paspējis uzzināt, ko «Rīts» priekšsēdētājs toreiz izdomāja. Patiesību sakot, ideja — diezgan oriģināla. Lai lietderīgāk izmantotu apsaimniekojamās platības, trīsdesmit hektārus aramzemes pārvērtā par... kolhozieku lopu ganībām!

Starp citu, viens otrs valmierietis ir pārliecināts, ka minētā pārvērtība notikusi galvenokārt uz papīra, jo kolhozieki savus lopņus ganījuši turpat kur parasti. Bet no trīsdesmit hektāriem aramzemes novākuši kaut ko vērtīgāku par ganību zāli. Tikai šīs vērtības aizpeldējušas kolhozam gar degunu...

Tagad plānu sastādīšanas laiks ir atkal klāt. Kolhoza «Rīts» kantorī atkal valda neparasts klusums. Ļaudis runā čukstus un, ja šinīs dienās kantorī nejauši ienāktu svešinieks, viņam ļaļam tāpat uzsauktu:

— Cst! Klusāk! Mūsu priekšsēdētājs b. Rudzītis domā. Saprotat? Meklē rezerves... Domā, kā labāk izmantot zemi...

Interesanti, ko īsti b. Rudzītis izdomās šogad?

A. LOHS

MAZĀ TEĀTRU ENCIKLOPĒDIJA

Aplausi — izrādes trokšņains pavadoņs. Dažās izrādēs aplausiem nepieciešams mikrofons.

Butajors — cilvēks, ko slavē par labu mānišanu.

Estrāde — mūzikas žanrs, kas pelna ne tik daudz recenzentu, kā fejetonistu ievēribu.

Grafiks (teātra) — kaut kas nestabils, tāpēc bieži jūk.

Insceņējums — no dažāda labuma un lieluma audekla gabaliņiem sašūta sega, ar ko apsegt repertuāra kailumu.

Jubileja (teātri) — ilgotais Rubikons, ko pārejot, rodas cerības izrādēs saņemt jauno varoņu lomas.

Kapelmestars — nūjas disciplīnas piekritējs.

Orķestris (estrādes) — muzikantu skaits, ko dažkārt dēvē par duetu.

Recenzija — uzveduma saturs isāks vai garāks pārstāstījums.

Vārdnīcu sastādījis M. ARAJS

Šodien

No 2



— Revidents nāk! Žigli dod šurp bikses!

L. Bērziņa zīm.

Starptauti

Ne vienmēr pirmo vijoli orķestrī spēlē mūzikis.

*

Vēl bieži zelta zivtiņu ķer tirdzniecības tīklā.

*

Piepildās tikai tie sapņi, kurus nesapņo guļot.

*

Zēli, ka ķīmiskajās tīrītavās nepieņem arī biogrāfijas.

*

Komunāto dzīvokļu virtuvēs pieaugušie reizēm kļūst bērnišķīgi, bet bērni — pieauguši.

*

Glāzē sliktotajiem māksliņā elpināšana nepalīdz.

*

Gadās, ka uz mušpapīra noķer arī cilvēkus.

*

Ari plāpa zināja, ka klusēšana ir zeļts, taču viņš nebija mantkārīgs.

A. NEIBARTS

Sī vēsture sākās jau pirms pāris gadiem, tāpēc atstāstīt to pilnīgi precīzi nav iespējams. Taču viens ir skaidrs — kādā jaukā rītā tagadējā Jūrmalas pilsētas Labierīcību tresta Mellužu dārzniecības dārznieki pamanīja avīzē levadrakstu par vecaiņiem. Pamanīja un izlasīja droši vien tikai virsrakstu. Bet ar to pietika.

— Vecaiņi! Mums arī jāapgūst vecaiņi! — iekāpuši viskrāšņākajā zemeņu dobē, viņi iesaucās.

— Bet, piedodiet, biedri vadītāji! — padotie sakumā turējās pretī. — Kā mēs tās apgūsim, ja mums vecaiņu nemaz nav.

— Tas nekas, ka nav. Būs! — noteica priekšnieki un sāka berzēt rokas. — Plāns ir ļoti vienkāršs!

Pēc brītiņa viņi skaidroja tālāk:

— Tas sastāv no divām daļām. Vispirms no izpildkomitejas dabūsim zemi. Kad tā būs rokā, izvēlosim vecaiņus. Bet pēc tam sāksim realizēt plāna otro daļu. Uzpelsim vecaiņus un jaunapgūtajā zemē ierīkosim ziedošus dārzus...

Plāns, kā redzat, genijāls. Bet viena vaina — realizēta tikai puse. Zeme no izpildkomitejas saņemta. Vecaiņus ierīkotas. Bet par ziedošiem dārziem tresta darbinieki, liekas, aizmirsuši.

Rezultātā — Mirdzas ielā 4 gandrīz 3600 m² liels zemes gabals jau trīs gadus netiek apstrādāts. Tāda pati aina Avenū ielā 12—14. Galīgi nolaists kādreiz brīnišķīgais augļu dārzs Krasta ielā 11. Bet tas nav viss — tādu vecaiņu Jūrmalas pilsētas Labierīcību tresta saimniecībā ar katru gadu kļūst vairāk...

Sī vēsture sākās jau pirms pāris gadiem, taču šķiet, ka šopavasr tai laiks būtu beidzies. Ja Jūrmalas pilsētas Labierīcību tresta darbinieki grib apstrādāt viņiem piešķirto zemi, lai strādā, ja ne, lai pasaka. Jūrmalā ir daudz kolektīvu, kas labprāt paņems šo zemi savā rīcībā. Panems, lai vecaiņus pārvērstos ziedošos dārzos...

J. FRANCIS,
MAC-CALKINS

Jubileju lietas



Kantora sarkanajā stūrītī notika kārtējā ražošanas apspriede. Dienas kārtībā bija jautājums par gatavošanos uzņēmuma dibināšanas kārtējai gadadienai. Arod biedrības vietējās komitejas priekšsēdētājs klātesošos uzaicināja padomāt, kā šo leņķības cienīgo notikumu labāk atzīmēt.

— Direktors lai nolasa referātu!

— Pirmrindniekiem goda rakstus!

— Stienas avīzes speciālnumuru! — sauca no vietām.

Tad testējās klusums.

— Nu labi, — beidzot sadusojās un gēma vārdu kultūras pasākumu organizators Krampītis. — Sanāksim kopā, noklausīsimies referātu, priekšnesumus. Un tas būtu viss? Es domāju, ka šim jautājumam vajadzētu pietikt ar lielāko atbildības sajūtu. Kam būs goda raksti, tie būs tie labie, pārejie — tie slīktie. Ecešanās vien iznāks. Manuprāt, šādam jubilejas vakaram jāklūst par tuvināšanās pasākumu.

Vietējās komitejas priekšsēdētājs Krampītis domu graudus tik ātri nespēja sagremot:

— Goda rakstus mēs varam pasūtīt vairumā. Bet, saprotiet, ja

dosim visiem, tie zaudēs savu audzinošo nozīmi.

— Tad ne jau... — Krampītis turpināja. — Slavētie un kritizētie vienā brālībā var saliedēties arī citādi, tā sakot, neoficiāli. Ja nu administrācija kopā ar grāmatvedību par godu šim notikumam...

Pēc šiem vārdiem sanāksmes atmosfēra uzmuļoja kā saskābis alus, kad tam piešauja tējkaroti sodas. Vienam uzdeva gādāt par ielūgumu drukāšanu, otram — par viesu naktsmītnēm, trešam — sazināties ar restorāna administrāciju, ceturtam — atbildēt par to, lai vismaz divi milči pie mīļasta zāles durvīm kontrolētu ielūgumus.

Krampītis bija vēl viens priekšlikums:

— Mūsu testādē, kā zināms, ir maz sieviešu. Kā saka, paredzama garlaikošanās. Tāpēc derētu varbūt šo vakaru kuplīnāt ar atsevišķām pārstāvēn no citām organizācijām un iestādēm.

Šī ideja radīja spontānus aplausus, taču, lai to īstenotu, pieklājības pēc bija jāciņģd ar skaidrošanu darba vietu priekšniekiem. Bet kā gan var atcināt ciemļus tikai no dažām iestādēm, ja lai pašā laikā neaicina no pārējām, pie tam vēl respektējamākām?

Protams, viesu skaitā nācās ierēķināt vēl muzikantus un svētku koncerta mākslinieciskos vadītājus. Turklāt — kas sūtīs apsveikuma telegrammas, ja neielūgs kolēģus arī no kaimiņu rajoniem?

Sakarā ar to, ka grāmatvedis brīdinoši šupoja galvu, ienāca priekšlikums palielināt ielūgumu skaitu Rīgas priekšniecībai, bet pavadrakstā dzīli un izsmeloši apgalstot iestādes finanšālās grūtības un, starp citu, ieminēties par papildfondiem.

Pēc šīs sanāksmes izsludināja tādu kā vispārēju mobilizāciju. Un tomēr svētku vakarā sākās īsts sajukums. Piemēram, svinīgā akta levdadāļā direktors Bambuļis dažuviet nokādi nevarēja saburtot sekretāres sacerēto jubilejas runu un bija spiests priekšlaikus nokāpt no tribīnes. Rīgas priekšnieka apsveicināšanās savukārt sajauca tas apstākļi, ka viņš pirms pašas svarīgākās nodaļas lasīšanas pacēla karali, lai atveldzētos, bet glāze izrādījās pazudusi. Kāds no prezidija locekļiem gan tūdaļ tika norīkots trauku sameklēt, taču pēc brīža atklājās, ka visus testādes glāzes savāktas un atnestas uz restorānu, lai tur — droši patiek drošs — nepietrūktu inventāra. Taču vislielāka pānīka izcēlās tad, kad Bam-

bulim pačukstēja, ka pa svinīgās sēdes laiku pārējos Rīgas viesus atvedis nevis mikroautobuss «Latvija», kā bija paredzēts, bet gan divi «Ikarusi».

Par notiekošo līdz pat pēdējam brīdīm vismazāk ražu bija kultūras pasākumu organizatoram Krampītim, kas kavejās rindā pie friziera. Kad viņš beidzot, noskuvis un apsmažojies, pīstēdās pie restorāna, kur vajadzēja notikt jubilejas otrajai daļai, divi milči viņam aizšķērsoja ceļu.

— Direktora rīkojums — vairāk nevienam neieļaut. Restorāns pārpildīts.

Durvis aizcirtās, atslēga nokrapstēja. Un tikai no kaimiņu iestādēm salūgto zeltiņu trijīti ik pa brīdim izlauzās pa restorāna logiem.

Pārveicies mājās pie slevas, Krampītis tūdaļ apsedās pie galda un uzrakstīja:

«Zurnāla «Dadzis» redakcijai, Noraksti augstākslāvošām instancēm.

Budams taisnīgs un līdz galam izturēts pilsonis, ar šo paziņoju, ka mūsu testādē notikusi liela mēroga valsts līdzekļu izsaimniekošana. Noziegumā, atskaitot mani, iekļaukti visi pārējie darbinieki...»

O. MAURINS

PAPĪRA BRĪNUM- GOTIŅAS

Vai papīra lopīņi bada? Bada gan. Un kā vēl bada! Liepājas rajona Sakas ciemā dzīvo kāda sleva, kam šie lopīņi nesen pamatīgi iebadīja.

Paklausieties, kā tas notika. Šo slevu sauc Dzidra Magone. Citi ļaudis ceļas rītos agri jo agri, liek govīm priekšā barību, iztīra kūti, slauc, lej plenu kannās, dzešē, ja laiks to atļauj, un tikai tad ved uz pienotavu vai krejotavu. Bet Dzidrai par to pasvilpot — viņai tādas gotiņas, kas visu paveic pašai!

Agri celties? Kur nu tū! Dzidra tik ietuntuļojas dziļāk pēlī. Barot? Tādu lieku greznību!

— Ej, gotiņas! — Dzidra izbāz kāju no segas apakšas un sauc. — Iet nu pašas meklēt sleniņus! Un gotiņas aizbizo pēc ēdamā un pieslānās tā, ka vēderi gar zemi vilktin velkas.

Jātīra kūts? Tik prasts darbs gan Dzidrai nav pa nāgam.

— Ej, gotiņas! Izmēziet kūtiņus! — un lopīņi klausā uz vārda — viens divi, mēslī no kūts laukā!

Jāslauc? Tas Dzidrai tīrais nieks:

— Ej, gotiņas! Dodiet šurp trekno pienīņu! — un rauģi — tās pašas izslaucas!

Pienu dzešēt un gādāt prom uz krejotavu? Tā klapata jau pati no sevis atkrit, jo Dzidra Magone, tā teikt, jau atrodas krejotavā, Dunalkas pienotavas Strantes krejotavā, pie tam par vadītāju!

Tik vienu gan Magones brīnumgotiņas neprata. Viņas nemācēja parakstīties grāmatās par naudas saņemšanu. Toties Dzidra pati to prata lieliski! Pašai savu vārdu rakstīt tur apakšā viņai gan negribējās, bet to jau arī nemaz nevajadzēja. Sakas ciemā taču bija tik daudz govju turētāju, ka ne izvēlēties! Nem un tik šnāp apakšā, kas pirmais pagādājies.

Tā viss kādu laiku gāja gludi. Papīra brīnumgotiņas deva Magonei varen treknu pienīņu, ko, kopā sarēķinot, varētu izteikt 296 rubļos.

Bet tad reiz, kā tas gadījās, kā nē, Dzidras labās gotiņas nēma un pagriezās pret viņu rakus, dusmīgi šnākdamas:

— Mēs negribam, ka tu uz mūsu rēķina apzodz kolhozu «Zvaigzne», samazinot tā govju piena tauku procentu. «Zvaigzne» govīs ir labas govīs un mēs viņām negribam neslavu celti — un tā iebadīja savai saimniecei, ka Magone pēkšņi atradās sēdus... un, cik dzird, no spērlēna nav vēl šodien attapusies...

A. NĀTRA

«Dadža» piezīme. Magones rūgto pieredzi derētu likt aiz auss vienai otrai moderīšai, kam iepatikušās papīra gotiņas un legaršojies saldaiss krejuminis...



Ja dāvanu veikalā pārdotu kanārijputni-
nus...

E. Oša zīm.

SARUNA ATSKURBTUVĒ



— Ai, ai, ai, vienā pašā mēnesī jau ceturto reizi
atskurbtuvē! Kur jūs to naudu ņemat?

— Dzeramnaudas taču dod...

U. Mežavilka zīm.

«Dadža»

Konsultācija

Jautājums. Vai sirds
pilieni kļūst iedarbīgāki, ja
lajos ieniet mušu?

Atbilde. Modernā medi-
cina uz šo jautājumu atbild
noraidoši. Taču 38. aptiekas
darbinieki droši vien domā
citādi. Pagājušā gada 16. no-
vembri viņi slimniecei Lapi-
ņai izsniedza zāles, kurās
peldēja muša.

Jautājums. Pēdēja lai-
kā Ventspili reģistrēti vairāki
aizdomīgi sprādzieni. Kas
pie tā vainīgs?

Atbilde. Ventspils tirdz-
niecības pārvaldes 8. veikala
pārdevēji. Viņi līgojās ar
saskābušu «Dzirksiošo vel-
dzi». Tikko pircējs ienes pu-
deli siltā istabā, tā eksplodē.
Upuru pagaidām nav. Taču
nevar galvot, vai to nebūs
ari tad, kad Ventspils Tirdz-
niecības pārvalde revidēs 8.
veikala darbu.

ATKLATA VALODA

Puļsiņš tiešām bija apdāvi-
nāts: no tētiņa viņš dabūja
mopēdu, no māmiņas jaunu
uzvalku un no skolotāja lie-
cību ar trim divniekiem.

TEHNISKS STASTS

Šoferim likās, ka ceļu uz
mājām nezina mašīna. Maši-
nai — ka ceļu nezina šofe-
ris. Lai noskaidrotu šo jau-
tājumu, abi iebrauca grāvī
padomāt.

A. BRIEDIS



Paša pieredze vispārliecinošākā.



I. Dzerko zīm.

— Ko jums, lūdzu? — Kas tur ko brīnīties!
— Ļaujiet taču man apskatīties! ... Hm. Kas jums Jūs pemsiet kaut ko vai ne?
tur ir? — Cik maksā tā...
krakovdesa?

— Zāvētas rībiņas. — Krakovas desa maksā
— Aitas? divi rubļi piecdesmit.

— Nē, cūkas. — Poļu desa droši vlen
— Un aitas rībiņu nav? Ir lētāka . . .

— Nav. — Tikai par dažām ka-
— Un tur, pa labi no ri- pelkām.

— Teļa gāja.

— Rubli astopdesmit. — Es jau sacīju.

— Daudz ko jūs sacījāt, bet kur garantija? Labi, es atnākšu pēcpusdienā, taču

— Zāvētie!

— Es gribu svaļgos. — Būs. Nakosais! Ko
— Svaļgo nav. Nu, ko jums, lūdzu?
— Es nemsiet?

— Ko tad lai ņem, ka belgusi...

— Dzemzēl, poļu desas — Es aizkavēju? Es?!
— Dzemzēl, poļu desas — Es aizkavēju? Es?!

— Kad būs?
Dienvedis.

— Katrai dienai ir pēc-
pusdienā. Kad tad istā —

— Sodien.
— Bet jūs taču vēl neko neesat nopirkusi!

— Kā jūs zināt, ka šo... — Man arī nav jāpērkl
en? — Es jums trešo reizi

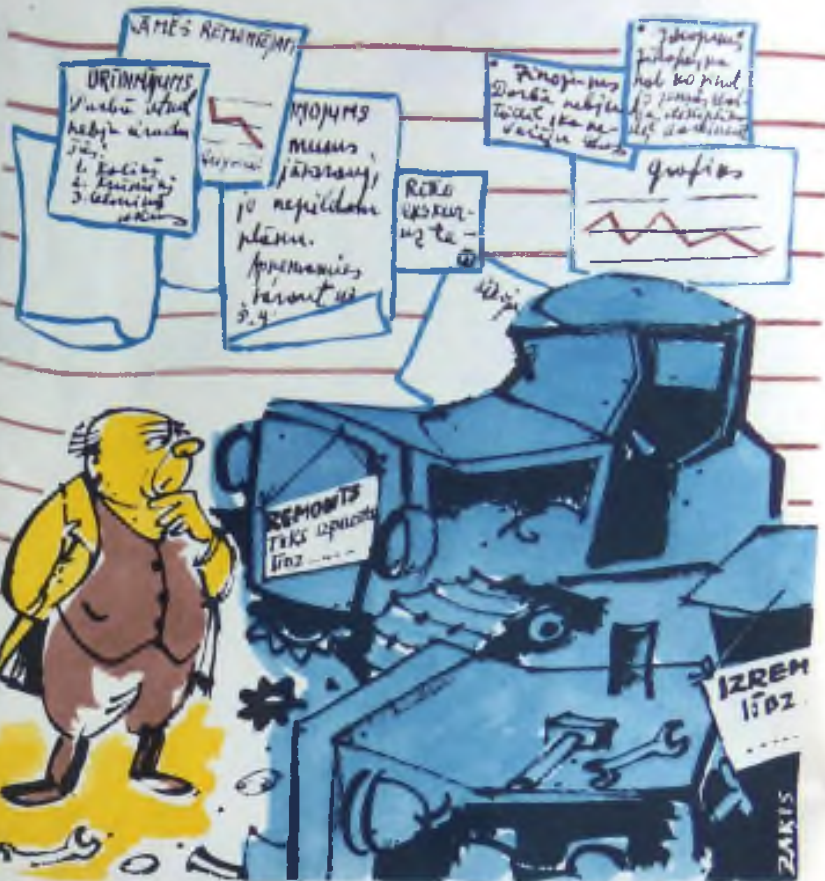
— Jums solīja... Kas — Ko jūs sakāt?! Ko jūs

— Nākošais, lūdzul

— Nekāds nākošais nebūs! Vīspirms apkalpojiet!

— Poļu desas nav.

— Es tikai brīnos, kā
nebūt? **A. EGLĪTIS**



- Lai nu kā, bet lapu šeit netrukst.

Y. Z a k a z i m.

Ja teiktu, neticētu, ka...

... padomju saimniecībā «Rēzekne» 1. nodaļa (pārvaldnieks b. Kovaļenko) skaitās pati labākā. Rodas jautājums: ja pašā labākajā nodaļā uz lauka vēl stāv cukurbietes ap 10 ha platībā, cik tad to ir nenovāķts sliktākajās nodaļās?

★ ★ ★

...Preiļu rajona Maksima Gorkija kolhoza klubs stāv ceļa malā. Jo kā gan kolhoza priekšsēdētājs vai Galēnu ciema padomes vadība nav pamani-
juši, ka šis klubs vēl nav pabeigts, lai gan to cel' jau trešo gadu?

DIVKĀRŠA EKONOMIJA

Lai kultūras naimam zienuā nebūlu jāpieņem garderobiste, direktors atlaida... kurinātāju.

A. SAIYA



– Skat, kas par bromzītēm!

M. B. 100 f. 21m.



— Mīļais, āķiet, ka mums zeme zem kājām svilst!

– Nekas, apdzēsīsim, apdzēsīsim.

L. Bērziņa zīm.

SKAN TELEFONA ZVANS

Tie tālruna vadīt ir viena neizdibināma lieta. Nezinu, kas bija noticis komutatoros, karburatoros vai akumulatoros, bet man miera vairs nebija. Zvanīja nepārtraukti no paša rīta līdz darba dienas beigām.

Sākumā es laipni paskaidroju, ka Bērziņš gan esmu, taču sāpīgi, kurkāni un citi dārzeņi nav mana specialitāte, jo to sagādes un uzglabāšanas lietas kārtos sieva pati. Bet tad es pārliecīnājos, ka maniem neredzamajiem sarunu biedriem nav nekādas humora izjūtas, jo tie arvien vēl zvanīja.

Nolēmu mainīt taktiku. Kolīdz izdzirdu klausulē jau pazīstamās balsis, nospiežu dakšu. Jūs domājat, ka tas līdzēja? Nemaz! Zvanīja vēl neatlaidīgāk.

Beidzot sāku saubīties: ej nu sazinā, varbūt mūsu miksto mēbeļu konstruēšanas birojam tiešām uzticēta šefība par dažām sakņu bāzēm.

Kolīdz noskanēja zvans, es stingrā balsī jautāju:

— Kas par lietu? Ziņojiet! Tikai īsi un skaidri!

— Saprotu, lūdzu, jūsu rīkojumu, — iesāka puslīdzsmacis bass. — Atbraukusi kravās mašina pēc mucas skābētu kāpostu.

— Kāpēc tad man tas būtu jāzina? — es palīdzesēju.

— Kāpēc? — brīnījās bass.

— Dot vai nedot?

— Kāpostī ir?

— Apžēlīgi! Pilns! Mucas nav kur likt!

— Rikojums un pilnvaras ir?

— Viss ir.

— Kāpēc tad alžurāt mašīnu?

— Kļuvis bargs. — Atradies Hamlets! Būt vai nebūt? Dot vai nedot? Kas jūs īsti tāds esat? Ak, bāzes vadītājs... Nu tad rikojiet, kā noteikts instrukcijā! Rikojieties!

Pēc īsa brīža viņš atkal piezvanīja.

— Jūs taču, biedri Bērziņ, pats teicāt, ka tā jārikojas... Ka tāda kārtība...

— Kāda te vēl kārtība? Neizvairieties, cienījamais, no atbild-

dības! Tas jums nelīdzosies! Neesmu neko teicis. Vai jūs esat atbildīga persona? Esat. Nu, lūk, rikojieties patstāvīgi! Un galvenais — likumīgi. Bet, ja nē, — saņemsiet pēc likuma! Sapratāt?

— Sapratu, tikai tad...

— Nekādu tikai! Un otrās bāzes vadītājam arī pasakiet!

Pēc šīs sarunas atkal varēju mierīgi strādāt. Par «saknāgu problēmām» nācās dzirdēt pavīsam reti. Vienīgi darba dienas beigās abu sakņu bāzu vadītāji ziņoja par padarīto. Es tad lēlēcū turpināt tāda paša garā.

Vētra sacēlās negaidot. Kādu dienu tālrunis zvanīja kaut kā neparasti trausksmaini. Bikli nocēlu klausulē un paklusi atsaucos:

— Bērziņš klausās.

— Tad jūs esat tas viltvārdis Bērziņš! — dārdēja pati bardzība.

— Bērziņš — jā, bet viltvārdis — ne, — atbildēju īsi, skaidri un mierīgi.

Bet tas otrs turpināja brēkt:

— Nu, tas jums labāk redzams!

— Īsti klausījos, bet klausulē bija dzirdami tikai nesaprotami mana uzvārda brāļa šļupsti.

Aizrītejuši valrākl mēneši, bet Bērziņš savus draudīgos solījumus laikam nav izpildījis: uz prokuratūru es neesmu aicināts.

M. CĀLIS

Rīgas veikalos nav dabūjami bērnu istabas apavi.
Fakts



Sieva: — Vai tiešām tu nevari atnākt man palīgā?

Vīrs: — Nav ko vilkt kājās...

M. Ramanes zīm.

Noklausītais sarunas

DIAGNOZE

- Vai nezini, kas Pēterim par kaiti, ka viņš pēdējā laikā tik bieži slimo?
- Pazīstams ārsts.

LITERATORAS PAZĪNĒJS

- Ko tu lasi?
- Almanahu...
- A, zinu. Tas ir daudzsolos rakstnieks. Tikai viņa pēdējo romānu gan vēl neesmu paspējis iegādāties.

KULTORTREGERIS

- Kādēļ tu tik bieži dzer?
- Paaugstinu slejās kultūras līmeni.
- ?!
- Ik reizi, kad pārnāku «dūšā», sieva aiziet uz kinoteātri.

PRECIZITĀTE

- Cik mūsu rūpnīcā neuzstādītu derbgaļu?
- Ieti gan nezinu.
- Pasaki kaut apmēram, atbildīgi vajadzīgas precīzas ziņas.

G. Bērziņa zīm.



— Tam atkal viena skrūvīte izkritusi.

M. Bišofa zīm.



— Nesalauciet tikai manu sirādi...

M. Bišofa zīm.

K. FELDMANIS

KRITIZĒTĀJS

Lai būtu nemaldīgs tavs vārds
Un pats sev nerunātu preti,
Tu saki «pirmās šķiras skārds»,
Kad vienkārti var pateikt «bleķis».



— Kāpēc slēp uzdevumu burtnīcu? Vai atkal divi?

— Nē, trīs.

M. Bišofa zīm.



— Vismaz hokeja sacikstēs tu varēji muti turēt ciet!

Vai mākonos vien tā vainā?

Satīriska reportāža

Vai daudz siena palicis nenovākts Bauskas rajona Kalpiņa kolhoza Vecsvirlaukā? — interesējāties Jelgavas CSP.

Atbilde skanēja visumā nomierinoši:

— Tādos grēkos kalpiņniešus vainot nevar. Pēc oficiālām ziņām un atskaitēm viss, kas izaudzēts, atskaitot astoņus hektārus dabisko pļavu, ko Lielupe pārvasar pārplūdinājusi, novākts! Iepriecināti par čakļajiem kolhoziekiem, vēl decembrī nolēmām tos apciemot un paspiest roku par vasaras veikumu.

Bet mūs sagaidīja nepatīkams pārsteigums: viss kreisais Lielupes krasts, pa kuru saimniecība trešās brigādes brigadieris Rukers un viņa palīgs Mitkevičs, kā nosēts ar zārdiem, kas mirka zem pelekajām debesīm. Tā ap divdesmit pieci hektāri! Un kas par aboliņiem! Zārdi pie zārdiem. Daudziem vīdi vai gali bija nogāzušies un puva turpat zemē. Pacelt un pielabot robus nevienš te nebija mēģinājis. Bet tālāk... uz upes pusī pavissam satraucoša atnā: zāle vasarā kā pļauta, tā arī gul... kā balināmie līni garā joslā pa visu krastmalu kādu divdesmit hektāru platībā.

Vienīgais cilvēks, kas darīja visu, cik viņa spēkos, lai pussazārdotā lopbarība neaizietu zudumā, bija brigadiers Rukera māsa slaucēja Minna Balode no «Pūpoliem».

Baložu Minna rudeni, kad lopus vēl varēja ganīt, ņēma un palaida savas brūnās vienkārši vajā — lai iet pašas un ēd, ko grib — vai nopļauto, vai sagrābto, vai arī sazārdoto aboliņu.

Bet, kad viens otrs par to ierunājās, tad Minnas brālīni brigadierim Rukeram pēc vārdiem roka auzu tarbā nebija vis jābāž:

— Uz mūķiem nav jāklusās! Lopi tur ir ganījušies, ganās un ganīsies! — Un viltīgi sminēdams, klusi pie sevis nodomāja:

— Pēc papīriem tie lauki skatās novākti!

Varbūt šāda lieta uztrauca kolhoza agronomu Suci? Kur nu! Viņš nav tas vīrs, kas par tādiem sīkumiem ies uztraukties! Viņš, būdams izdomas bagāts lauksaimniecības speciālists, nodibinājis kolhozā pavisam nedzirdētu kārtību: agronoma pienākumus atvēlēja kolhoza kasieriem.

Ja kāds, sacīsim, piezvana un interesējas, kā iet ar mūsu vešanu, tad Sūcis ar galvu māj kasieriem uzmodinādam:

— Stāsta tik vajā, stāsta tik vajā!

Kasliere, neko nedarīsi, nem no atvilktnes savus papirus ārā un sāk bērt visu pēc kārtas, ko viņa no brigadieriem, balstoties uz sirsnīgu uzticību un savstarpēju pazīšanos, diendienā savākusī...

Ko vainot, ja te vēlāk kas nesaskan? Ne jau nu Sūci! Brigadierī deva ziņas kasieriem un kasieriem, nevarām viņai pārmest, paziņoja tālāk pēc piederības.

Tagad mazliet par kūtī. Tikko pavēram «Graudnieku» liellopu

novietnes durvis, visas 58 govīs sāka tik nelabi maurot, ka sirds vai stājas. Kas par lietu? Trūkst barības? Nē, tā šoreiz nav istā vaina. Katra govys caurmērā pa dienu saņem sešus kilogramus rupjās un piecus kilogramus skābarības (nav jau nekas spožs, bet iztikt var). Izrādās, ka govīs te nav dzirdītas kādas divdesmit stundas pēc kārtas... Vecais ūdenssūknis nedarbojas, jaunais nav uzstādīts. Rukera vietniekam



Mitkevičam, kas pa mēslu un dubļu jūru uz zirga lepnī lejāj kūtī, mute no pārsteiguma paveras:

— Ko-e? Sūknis nedarbojas? Kad tā samaitājas? — viņš apbrīnās.

— Jau pirms divām nedēļām... — slaucējas paskaidro.

— Jādzen ārā, jādzen dzirdīt ārā! — Mitkevičs no augšas norāda un, smēķi no viena mutes kaktiņa otrā ekvilibristiski pārvietodams, griež zirgu no kūts ārā. Tas, ka slaucējām jābrien pa virsu līdz ceļiem, jo trūkst pakaišu (atcerēsimies: tepat netālu Lielupes krastā gul' pussapūdētais siens — tūri labi pakaiši!), ka viņas nav apgādātas ar malku, lai varētu uzslidīt ūdeni piena trauku mazgāšanai (kolhoza grāvji pa pilnam pieauguši alkšņiem), viņa ausis vairs neaizsniedz...

Kad par savu govju slāpēm uzziņāja valdes priekšsēdētājs Drebelis, viņš nelikās iepriecināts.

— Ir nu gan tas slaucējas... kā nu tā... al... al... varēja taču izdzīt ārā un padzirdīt...

Viņa vietniekam, kolhoza mehāniķim Vīgantam, cita atruna:

— Visu nevarām paspēt. Kad iespēsim, uzstādīsim jaunu sūknī arī «Graudniekos». Visu nevarām paspēt...

Bet, kad ierunājāmies par nesavāktu lopbarību, priekšsēdētājs kļuvis nervozs.

— Kas ir, tas ir... — viņš spiests piekrist. — To nevarām nolēgt.

Un tūlīt plemetina:

— Ja jau nu mēs par to stāstīsim, tad neaizmirstiet pie viena uzstāt arī pa mākoņiem! Visās lietās mūs nevar vainot! Par daudz slapja bija tā pagājušā vasara...

— Bet kā tad jūs kolhoza pirmā brigāde? Tā varēja nokopt visus tīrumus ar piecdesmit darba spējīgiem cilvēkiem. Bet trešā brigāde iesēdās baljā ar astoņdesmit... — pabrinājāmies.

Tāču priekšsēdētājam atbildē atkal gatava

— Pirmajā brigādē, redzat, ir daudz apzinīgāki laudis un vietu arī mazlietīn augstāka...

Te lebilst grūti. Tādēļ pārējam pie nākamā jautājuma:

— Kādēļ neieskabējāt Lielupes krastā nopļauto zālī? Jūsu saimniecībā ieskābēta labi ja ceturtdaļa no vajadzīgā skābarības daudzuma!

— Ko lai dara, nevarējām paredzēt, ka tik ilgi līs... Vienmēr vēl bija cerības uz labāku laiku... Bez tam pirmām kārtām bija jānonemas ar aboliņu.

— Bet aboliņu, kā mēs dzirdējām, jums esot palīdzējuši piegādēt talcinieki... — lebilstam.

Priekšsēdētājs kļuvis nepacietīgs:

— Talcinieki... Kāds tad no viņiem labums... Tāpēc jau arī tie zārdi tā nobrukuši! Krauj, kā pagādās. Talcinieki...

Kļūst skaidrs, ka arī šajā lietā viss izrunāts.

— Nu un kā jūs saimniecībā ar jau esošās lopbarības saglabāšanu? Citiem vārdiem sakot, vai izvazā? — pārējam uz citu tēmu un tūlīt atskārsam, ka šis jautājums nevienam. No revīzijas komisijas priekšsēdētāja rokām saņemam rakstveida atbildi. Mūsu priekšā noguļst akti, kas stāsta,

ka te dažs labs nekaunas zagst sabiedrisko lopbarību pat dienas laikā. Vai maz vērts vēl runāt par tām daudzajām sienu, salmu un pelavu čupām, kas izkaisītas nez cik vietās pa visu kolhozu. Daža laba no tām jau kriekni applūkāta, un pabīras stiepjas visos virzienos...

Arī lietas ar otrās klēts klētnieku Hermani nav īsti skaidras. kaut arī viņa pārzina esošajai noliktavai atslēga priekšā. Hermanim klēti bez uzskaites atradās rudzu milti, kas, kā kolhozā dzird spriežam, esot bijuši domāti it kā kaut kādai malkas iegādei ne jau nu gluži pa gaišo gaņģi...

Bet valdes priekšsēdētājs bezpalīdzīgi raugās apkārt:

— Nav jau, kur lai ņemam citu klētnieku? Tādu, kam var uz-

ticēt kolhoza vērtības, pie mums nav...

Fakti rāda, ka pašu apstiprinātē statūti te ir tāda cieņa kā kakim kabatas portfeli. Daudzu kolhozieku, piemēram, Bukaines, Harčenko, Grundāna, Matoviča, Holodinska un Zulpo kūts ruskš, blēj un id virsstātūti cūkas, aitas un govīs... Un ne tikai viņiem vien... Bet Drebelis, kā vakars sāk tumst, uz autobusu pieturas pusi galvu tā vien griež. Viņam mājas citur. Tālu. Vēl aiz Jelga-



vas — Svētē! Jābrauc ar diviem autobusi, ar pārsēšanos. Un tā ik vakarus...

Nu, vai tagad vairs kāds brīnums, ka šai kolhoza katrs dara, kā tik?

Atvadoties gribējām valdes priekšsēdētājam uzstādīt vēl vienu, lūk, kādu jautājumu: «Vai 1962. gadā kolhoza ir sarīkota kāda svētdienas ražas novākšanas taidka?» — bet pārdomājām. Ievērojot to, ko nupat uzzinājām, atgādāties, ka šis jautājums varētu likties netaktisks. Svētdienas priekšsēdētājs taču svētī Svētē...

Un tā nu mēs beigu beigās nodācām pie kopīga atzinuma, ka visas nelaimēs vainojami visvairāk apstākļi: gan neapzinīgie kolhozieki, gan pakūtā revīzijas komisija, gan labu kadru trūkums, gan arī svina pelēkie lietūs mākoņi. Un ej nu ar visiem iecīniet! It sevišķi ar mākoņiem...

V. SMECERIS

Apsveikums

VIETĒJAS RŪPNIECĪBAS UN KOMUNĀLĀS SAIMNIECĪBAS STRĀDNIEKU ARODBIEDRĪBAS REPUBLIKĀNISKAJAI KOMITEJAI.

Sakarā ar aktīvu darbu arodbiedrības jomā izsakām dziļu pateicību un apsveicam ar Jauno — 1960. gadu! (Izraksts no «Dadža» 1959. gada 30. decembra sēdes lēmuma.)

Par apsveikuma saņemšanu lūdzam ziņot rakstiski, klāt pieliekot notāra apstiprinātu izziņu.

P. S. Varbūt lasītājiem šis apsveikums likties nesaprotams — kāpēc tik vēl? Tāpēc paskaidrojam: mēs apsveicam Vietējās rūpniecības un komunālās saimniecības strādnieku arodbiedrības Latvijas republikāniskās komitejas darbiniekus pēc viņu pašu parauga. Uz Oktobra revolūcijas 45. gadadienu Viļānu remonta un celtniecības kantora arodbiedrības vietējās komitejas kasieris saņēma šādu apsveikumu: «Par aktīvu piedalīšanos arodbiedrības organizācijās darbā un sakarā ar Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 44. gadadienu apbalvoj Viļānu Remonta un celtniecības kantora vietējās komitejas kasieri A. Sondoru ar vērtīgu balvu.

(Izraksts no 1961. gada 27. oktobra arodbiedrības RK prezidija sēdes protokola.)

Arodbiedrības Republikāniskās komitejas priekšsēdētājs: M. ORMANIS.

Un tāpat kā mums apsveikuma klāt bija pielikta zīmīte: «Lūdzam Jūs atsūtīt rakstisku paziņojumu par dāvanas saņemšanu pēc adreses: Rīga, Sarkanarmijas ielā 29—30, 505. istabā.»



— Tu zini, visi briesmīgi muldēja, vienīgi biedrs direktors runāja mazliet nesakarīgi.

Bape zīm.



— Lai tevi neievērotu sargs, tev vajadzēs pagēmt divas!

M. Vrbatas zīm.



— Kāpēc viņu nesveicināji? Bijāt taču kādreiz ļābi draugi...

— Viņš dabūja rājienu.

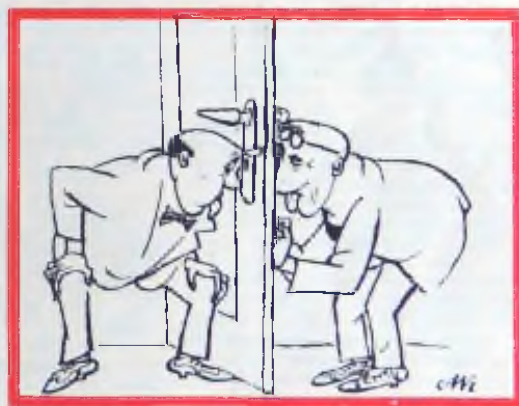
K. Uhlika zīm.



— Tā tik ir jauki — mīļākais piekāvis likumīgo viru!

— Mācies boksēties.

Nepraktas zīm.



Bez vārdiem.

M. Kratochvila zīm.



— Negribu tevi biedēt, biedri, bet pēc manām domām racionalizācijas priekšlikumus iesniedz tādi cilvēki, kas grib sev atvieglināt darbu.

J. Novzna zīm.



— Kā tu domā, kad varesim sākt biešu vešanu?

Cepļa zīm.



Drošības tehnika.

G. Bērziņa zīm.

A. SKAILIS

K R I T I K A

— Tā vairs nevar turpināties! — priekšnieks dusmiņi sacīja. — Nupat saņēmām rājienu par to, ka mūsu uzņēmumā trūkumu atsegšana pilnīgi apstājusies. Tas ir tāpēc, ka jūs, cienītie, apspiežat kritiku!

Inženieris Kēburnieks paskatījās uz arodbiedrības vietējās komitejas priekšsēdētāju Piparstoku.

— Kas nu par apspiešanu... cilvēki tikai negrib sabojāt attiecības...

— Baidās, lūk, kur tas suns apraksts! Šajā lietā jāpanāk lūzums. Tāpēc esmu nolēmis radīt galvenā kritika posteni. Viņš nesaudzīgi vilks dienas gaismā visas nebūšanas un kautes. Man jau ir padomā kandidāts — rēķinvedis Murķelis.

— Vai, tas taču ir pavisam drebelīgs un paklausīgs cilvēciņš! — Piparstoks iesaucās. — Grāmatveža Ķidaiņa priekšā viņš tric kā galēts!

— Tieši tāds man ir vajadzīgs. Ja es viņam pavēlēšu kritizēt, viņš kritizēs uz veltņa paraušanu. Sauciet šurp Murķeli!

Murķelis ieradās, paklanījās un bailīgi blēnā klātesošajos.

— Saki, vai tu nevēlies pateikt kādas kritiskas piezīmes par uzņēmuma vadošajiem darbiniekiem? — priekšnieks jautāja.

— Zvēru jums, ka nekas tamliedziņš man pat prātā nav ienācis! — Murķelis pārbiļies lepikstējās. — Gluži otrādi — ar vislielāko cieņu...

— Pagaidi! — priekšnieks Igni viņu pārtrauca. — Es ieceļu tevi par galveno kritiķi. Tavs pienākums būs visus kritizēt — nesaudzīgi, asi un principiāli. Saproti? Vāri lēt!

Murķelis aizgāja, bet pēc kāda laika priekšnieka kabinetā iedrās grāmatvedis Ķidaiņš.

— Murķelis sajucis prātā! Nupat viņš man uzklēdza, ka es savus pakļautos vairs nedrīkstot darba laikā sūstīt pēc āpabja un skābiem gurķiem! Tas taču ir kaut kas nedzirdēts, tas ir ārpriests!

— Ahā! — priekšnieks apmierināts berzēja rokas. — Es Murķeli neesmu vilis. Tagad, mīļo, turieties!

Galvenais kritiķis pārspēja visas cerības. Pāris dienas vēlāk pēc viņa pleprasījuma sasauca sapulci.

— Noticis skandalozs gadījums! — Murķelis prokurora balsi pavēstīja no katedras. — Inženieris Kēburnieks dienesta mašīnā vizina personiskas brūtes! Ieteicu šo faktu publicēt presē, lai sieva izlasa un sper attiecīgus soļus!

Sacēlās traka kņada. Kēburnieks nokrita uz ceļiem un lūdza žēlastību, citi aplaudēja, kļēdza un svīpa, bet priekšnieks pērkona balsi leaurojās:

— Murķelis ir lietaskoks, turpini vien tādā pašā garā!

Tad Murķelis turpināja arī. Nākamajā sapulcē arodbiedrības vietējās komitejas priekšsēdētājs Piparstoks gribēja izdarīt pašnāvību, jo galvenais kritiķis kā pastardienas soļis rādīja uz viņu ar pirkstu un sauca:

— Tas ir kauns un negods! Man zināmi neapgāzami fakti, ka Piparstoks aizsūtījis uzņēmuma amatniekus uz savu individuālo mājeli, lai tie noklātu viņa klozetā sienas ar baltām flīzēm! Kamēr valnīga nav visu atlīdzinājis, uzalcinu minēto telpu apkārt ar aizzīmoguot, tad viņš jutīs, ko nozīmē patvaļīga ricība!

Drīz vien Murķeļa slava lemirdzējās kā spoža zvaigzne. Viņu apbrīnoja, apskauda, cēlāja un blīdās. Pats priekšnieks tam tēvišķīgi sīta uz pleca:

— Tu esi ģenijs, kritizē tikai tālāk, vēl drosmīgāk un satricēošāk!

Bet tad notika katastrofa. Plenāca diena, kad Murķelis no katedras paltelca liktenīgus vārdus.

— Biedri, mūsu uzņēmums darbojas ar zaudējumiem. Kas tur vainīgs? Priekšnieks! Viņš kļuvis iedomīgs, neiedziļinās uzņēmuma ekonomikā un neievēro līdzekļu visticīgāko taupību.

Tikko beidzās sapulce, pie ziņojumu dēļa parādījās isa pavēle: «Lai ietaupītu uzņēmuma līdzekļus, samazināt statusu un likvidēt galvenā kritika posteni. Rēķinvedi Murķeli sakārā ar to, ka viņš nav pildījis rēķinveža pienākumus, no darba atļauj. Priekšnieks.»



Mīlais «Dadžit»!

Centība, profams, ir laba lieta. Taču deviņās pasta nodafas darbinieki, liekas, ir pārcentušies...

4. novembrī pilsonē Brāķere saņēma vēstuli uz pilsona Kovaļevska vārdu. Parastijusi plecus, Brāķere uzrakstīja uz aplokšnes, ka Fridriha Engelsa ielā 92—31 pilsonis Kovaļevskis nedzīvo. Uzrakstīja un iemeta vēstuli pasta kastītē.

Piektajā novembrī tā pati vēstule atkal bija klāt.

— Varbūt Kovaļevskis dzīvo kaut kur tuvmā, — nosprieda Brāķere un sāku izprašāt kaimiņus. Tādu uzvaru neviens nebija dzirdējis.

«Adresāts šeit nedzīvo», — uzrakstīja Brāķere uz aplokšnes un iemeta vēstuli vēlreiz pasta kastītē.

Devītajā novembrī minēto vēstuli nu jau ar sešiem apaļiem zīmogiem pastnieks atkal pasniedza Brāķerei...

Saki nu, ka pastnieki slikti strādā.

E. OZOLIŅŠ

Cien. «Dadžīt»!

Beidzot gribu tikt pie skaidrības — ir izgudroti strāvas stabilizatori vai nav?

Citādi man no televizora nav nekāda prieka. Tikko iestājas vakars, strāva kritas un... uz ekrāna tikai melnas svītras. Eju uz veikalu, bet tur atbild:

— Stabilizators? Kas tas tāds? Mums tādu nav...

Mīlais «Dadžīt», esi nu tik labs un noskaidro, vai stabilizatori ir izgudroti vai nav? Ja ir — tad parūpējies, lai tie būtu arī Ventspils veikalos.

M. BARSEVSKIS VENTSPILĒ



Lācis: — Vasarā man tapat nav ko darīt, dodiet man to atvaļinājumu ziemā!...

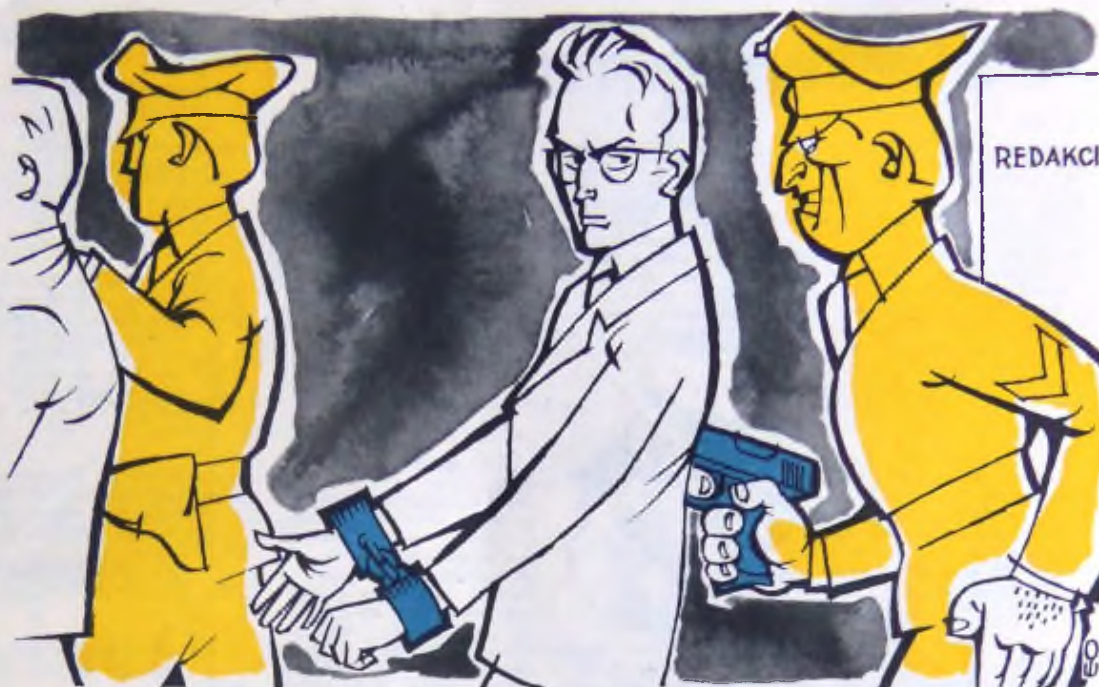
U. Mežavīlka zīm.

VFR varas organi izdemon-
lēja žurnāla «Der Spiegel»
redakciju, tad to slēdza un
darbiniekus apcietināja partā,
ka tie atmaskoja daudzus bi-
jušā aizsardzības ministra
Strausa netiros darījumus.

Fakts

— Kādā noziegumā
mūs apvaino?
— Par noziegumiem
nav jārunā!

E. Ozoliņa zīm.



PETRŠ KARVAŠS,
slovāku rakstnieks

GARLAICĪBA

Lietas iztiesāšana skaitījās atklā-
ta, tomēr tiesas zālē nebija nevienas
dzīvas dvēseles. Bija dots rīkojums,
un to kārtīgi izpildīja. Apsūdzētā no-
pratināšana koncentrējās ap vienu
punktu, un tiesnesim Kenedijam šķi-
ta, ka viss griežas milzīgā centrifū-
gā. Jo straujāka bija nopratināšanas
gaita, jo vairāk viņi attālinājās no
lietas kodola.

— Apsūdzētais Miller, — sacīja
tiesnesis Kenedijs un juta, ka viņu
pamazām pārņem brīdīgs nogu-
rums, — apsūdzētais Miller, atkā-
rtoju jums vēlē: jums tas nāks ti-
kai par labu, ja vaļsirdīgi mums pa-
stāstīsiet, kāpēc to izdarījāt.

Apsūdzētais Miller bija glīts,
slaidis jauns cilvēks gaišiem, gan-
driz baltiem matiem, simetrisku seju
un veselīgu, sārnu ādu, sportists un
droši vien labs dejotājs, cilvēks bez
mānītības un aizspriedumiem, īsts
sava gadsimta vīrietis. Viņš klusēja
un sirsnīgi vēlējās, kaut visa šī
maskarāde būtu beigusies. Millers
saprata tiesneša cenšanos noskaidrot
lietu, jo katram taču jāpelna sava
maize.

— Ja jūs mums pateikšiet, kāpēc
to izdarījāt, tad novērsīsiet kādas
aizdomas, kas ārkārtīgi pasliktina
jūsu stāvokli.

Millers norīstījās. Viņš taču skaid-
ri bija pateicis, ka to darījis aiz gar-
laicības. Tā bija patiesība un viņš
nezināja, kādēļ vajadzētu kaut ko iz-
domāt. Viņš garlaicējās tāpat, kā
Dens, Tonijs un Marks, ar kuriem
reizē atgriezās no Korejas, tikai vi-
ņam varbūt bija mazliet, vairāk uz-
ņēmības, fantāzijas un humora nekā
viņiem: viņš bija lidotājs, bet viņa
draugi — kājnieki.

— Aiz garlaicības, tiesneša kundze.
Tiesnesis Kenedijs uzlika roku.
Tiesai jau bija gadījies dzirdēt, ka
cilvēki aiz garlaicības āfējās, āva
loqos, izdauzīja kādu skatloku, bet
vēl nebija nācies dzirdēt, ka aiz gar-

laicības kāds būtu aizdedzinājis sa-
vu dzimto pilsētu.

— Miller, — tiesnesis Kenedijs
piesardīgi telca, — jūs taču lasījāt
laikrakstus. Nodegusi prāva Vičitfol-
sas daļa, zaudējums novērtē uz
trīsceturtdaļmijardiem dolāru. Par
to rakstīja visa Teksasas prese.

— Es zinu, — atteica Millers, — vi-
sur bija arī mana fotogrāfija. Bet
veca, vēl no Tokijas.

— Jūs aizdedzinājāt pilsētu, un
mēs gribam zināt — kādēļ.

— Tā bija riebiņa pilsēta, — at-
bildēja lidotājs Millers, un acīmre-
dzot tas viņam pašam kremta. — Ko
lai iesāk ar tādu pilsētu?

— Miller, — sacīja tiesnesis Kene-
dijs, — mēs nevaram aizdedzināt vi-
sas pilsētas, kuras mums nepatīk.

— Nevaram gan, — atzina Millers.

— Un bez tam, — turpināja tiesne-
sis, kuram šķita, ka Millers sāk ap-
jēgt savu noziegumu, — bez tam Vi-
čitfolsa ir Amerikas pilsēta. Tur ta-
ču dzīvojis jūsu tēva un viņa tēvs.

— Un viņa tēva tēvs, — piebilda
apsūdzētais.

— Nu redzat, — tiesnesis Kenedijs
sāka cerēt, ka mežģis sāk šķetinā-
ties. — Vičitfolsa nav Phenjana...
Vičitfolsa ir Teksasā!

— Es zinu, — teica apsūdzē-
tais, — bet cilvēki tur dzīvo kā bar-
bari: palet mēnesis un nekas nenot-
lek...

— Un kam pēc jūsu domām jāno-
tiel? — prasīja tiesnesis. — Te ta-
ču nav karš, pie mums valda miers.

— Istenībā pret mieru man nav
nekādu iebildumu, — sacīja Millers.
— Bet lai kaut kas notiek! Cilvēks
dzīvo tikai vienu reizi.

— Jūs vēl esat jauns, — sacīja
tiesnesis. — Jums priekšā visa dzīve.
Val jūs nevarējāt atrast citāda veida
izpriecu nekā aizdedzināt tādu ska-
stu pilsētu?

— Nezinu, kāpēc jūs to pilsētu tā
aizstāvat, — brīnījās apsūdzētais,

— ne te jums kārtīga bāra, nekā.
Pat tadā Pusanā ir labāk. Par šēje-
nes slevietēm nemaz nerunāsim.

— Bet tās ir amerikānie-
tes! — tiesnesis stingri lebildā.

— Tās ir laulības automāti! — at-
cirta apsūdzētais. — Iemet tadā do-
lāru un viņa tevi vedīs pie altāra.

Tiesnesis sāka šķīstīt apsūdzības
aktu.

— Man jābrīnās par jums, apsū-
dzētais, — viņš pamācoši sacī-
ja. — Lidotāju skolu jūs esat beidzis
ar izcilību un ziņas par jūsu militā-
rajam spējam ir ļoti labvēlīgas.

— Cilvēks dzīvo tikai vien-
reiz, — Millers atkal atgādināja un
tikko manāmi paraustīja plecus.

— Izbeigsim! — tiesnesis Kene-
dijs nokāsējās. — Tātad savu rīcību
jūs pamatojat ar to, ka esat garla-
kojies. Vai tā ir?

Apsūdzētais noplātīja rokas kā
spārnus.

— Es jau jums sacīju, ka Vičitfol-
sa ir visgarlaicīgākā pilsēta virs ze-
mes. Vienīgi beisbols, svētdienas
skola, dzemdības un vecas filmas. Tā
dzīvot nav vērts! Un bez tam — šo-
dien vai rīt — vīlenāga taču. Sodien
nodega dažas noliktavas, bet rīt var-
būt Vičitfolsai uzkrītis atombumba!
Nav nekādas jēgas...

Tad vārdu nēma prokurors.

— Apsūdzētais, — viņš sacīja ci-
tā tonī nekā Kenedijs, — ja jūs
mums pateiktu, kas jūs sakūdīja, tas
ļoti mīkstinātu jūsu vainu.

— Nevienam mani nesakūdīja! — Mil-
lers nervozi atcirta.

— Es domāju, ka jums nevaja-
dzētu noliegt, — prokurors telca tā,
it kā dotu apsūdzētajam labu pado-
mu, — mums ir drošas ziņas, kas...
kas rada zināmas aizdomas, ka jūs
ir sakūdījuši sarkanie. Ja jūs to ap-
stiprinātu, jūsu stāvoklis kļūtu
daudz vieglāks.

— Tā ir bezjēdzība! — atrauca
apsūdzētais. — Tā ir muļķība! Man

nav nekas kopējs ar sarkanajiem!

— Bet jūs rīkojaties tā, — proku-
rors joprojām rāmi skaidroja, — kā
parasti rīkojas sarkanie.

— Es tuos no sarkanajiem trīs
soļu attālumā, — atteica lidotājs
Millers.

— No kuriem sarkanajiem? — no-
prasīja prokurors.

— No visiem, velns parāvis! — ap-
sūdzētais sašūta.

— Nosauciet mums dažus sarka-
nos, no kuriem jūs turaties trīs so-
ļu attālumā! — laipni telca proku-
rors. — Cilvēks var turēties trīs
soļu attālumā tikai no kāda, kas ek-
sistē. Un, ja turas no viņa pa trim
soļiem, tātad pazīst viņu un zina, ka
viņš ir sarkanais. Vai ne? Varbūt jū-
su karaspēka daļā bija kādi sarka-
nie? Vai viņi nedraudēja, ka aizde-
dzinās Vičitfolsu? Jeb kādu citu pilsē-
tu? Atcerieties!

Apsūdzētais pārsteigts palūkojās
apkārt.

— Nesaprotu neviena vārda! —
viņš uzbudināts iesaucās. — Vičit-
folsa ir idiotiska vieta un krīta man
uz nerviem, tas ir viss!

— Jums vajadzētu mazliet apdo-
māties, Miller. Jūs esat ļoti uz-
traukts, — sacīja tiesnesis Kenedijs.

— Lietas izskatīšana tiek atlikta uz
divām dienām.

Ple apsūdzētā Millera piegāja vi-
ņa aizstāvis.

— Man jums jāpaziņo, ka trīs laik-
raksti atsūtījuši priekšlikumu. Tie
vēlas reportāžu par tēmu «Kā es aiz-
dedzināju Vičitfolsu». Jums raksta
arī kāda filmu sabiedrība; cik man
zināms, tai ir tikai vīdūvējas finansi-
ālās iespējas, taču sakari tieslietu
ministrijā. Man šķiet, ka jums patie-
šām vajadzētu apdomāties, Miller.
Ko jūs par to sakāt?

Kad apsūdzēto veda projām pa
garu baltu gaiteni, viņš vēl skaudrāk
nekā pēdējos gados izjuta tieksmi
uzspļaut visam.

Kas gan viss nenotiek pasaule?

Vindhukas (Dienvidrietum-āfrika) laikrakstā «Allgemeine Zeitung» bija lasāms šāds sludinājums: «Pincera īpašnieku, kas, atsaucoties uz laikrakstā ievietoto sludinājumu, aizdeva mums savu suni, lūdzam paņemt savu miluli atpakaļ. Suns (pazīmes: dzimumzīme zem nesošās kreisās acs) izrādījās nepiemērots lūgas «Orfejs pazemē» izrādē, jo nav spējīgs gaudot «mi» četrās taktis ilgā.»

Pēc tam, kad Āhenas (VFR) rajona iedzīvotāji bija iesnieguši sūdzību par smirdošo māslu izgāztuvi pilsētas nomalē, municipalitāte nolēma «cietušo» kvartālu iemītniekiem par brīvu izdalīt kārbas ar spēcīgu smaržu.

Hamburgas (VFR) policijas prezidents paziņojis presē, ka līdz dārkopības izstādei 1963. gada pavasarī pilsētas iepriecinātājiem viņš ieviešot pilnīgu kārtību. «Jau tagad,» viņš teicis, «man ir izdevies panākt, ka izģērbšanās māksliniecēm priekšnesumu nobeidzumā «muģurā» ir vairāk nekā gredzens pirkstā.»



Pilnīgi jaunu paēduša cilvēka sajūtu apsoļa kāda ASV elektropreču fabrika savas maizes grauzdējamās ierīces pircējiem. Šī ierīce iedegina maizi pēc izvēles bizantiešu, florentīniešu vai gotu ornamentus. Grauzdēšanas procesa laikā mašina atskaņo Mocarta melodijas.

Ieceļotājiem Japānā ir jāizpilda speciāla anketa. Tajā imigrantiem ir jāatbild uz jautājumu, vai viņi ir nodomājuši nodarboties ar opija un ieroču kontrabandu vai pievērsties līdzniecībai ar meitenēm.

Brazīļietei Leonorai Kampozai Rubitei būs jāatbild tieši par dzīvokli un zemes gabalu pārdošanu uz Mēness pret 200 dolāriem lielu lēmumu. Šī dāma apgalvojuši saviem klientiem, ka pirkšanas un pārdošanas operācijās ar Mēness iedzīvotājiem viņa izdarot ar «telepatijas» palīdzību.

Kā ziņo no Vatikāna, kāds koncilā dalībnieks ir uzrakstījis garāku rakstu un iesniegjis to koncilā ģenerālsēkretāram. Tajā viņš izsaka pārliecību, ka arī uz citām planētām dzīvo cilvēkiem līdzīgas būtnes un tādēļ vajadzētu tās pievērst katoļu ticībai. Raksta nobeidzumā autors prasa sagatavot mislonārus misijas darba veikšanai uz citām planētām.



Indiēti Metuzvani kunga laikrakstā «Times of India» slejās ziņojās par kāda radiofona diktora: «Ir nesaprotami, kā tāds cilvēks var strādāt par diktora, kas Srimati Sondaramu Ramahandranu nosauc par Srimati Sondaramu Ramahandranu. Ko šis cilvēks, kam šāds vienkāršs indiēšu vārds jau sagādā grūtības, darīs tad, kad viņam iznāks darīšana ar citu tautu vārdiem? Piemēram, ar eiropiešu vārdiem, kurus izrunā, var izmežģīt mēli.»

Rietumvācijas avīze «Bayrische Staatszeitung» britu filozofu Bertranu Raselu kritizē šādiem vārdiem: «Nevajag sevišķi daudz prāta, lai saprastu, ka Rasela atbrūšanās filozofija paver durvis anarhijai, jā, pat slepkavībām un noziegumiem.»



Adenauers: — Visādos režīmus esmu pārdzīvojis, pārdzīvošu arī pats savējo...

«Dikobraze», Prāga



Britu apakšnama priekšēdētājs nesen bija spiests saukt pie kārtības bijušo finansu ministru Selvinu Loidu. Jo tas bija iesēdies kādam citam apakšnama loceklim klēpi. Izrādās — bijušajiem ministriem apakšnamā ir rezervēta trešā solu rinda. Tā kā šīs kategorijas deputātu skaits pēdējā laikā strauji pieaudzis, tad vietu vairs nepietiek. Selvins Loids, gribēdams protestēt pret šo «nekārtību», iesēdās kādam citam bijušajam ministram klēpi un saņēma aizrādījumu.

Jau vairāk nekā 60 gadus Natanaels Pedro Garsija peldās Argentīnas meistarsacīkstēs peldēšanā. Tagad ārsts vecajam vīram pateicis, ka, ņemot vērā viņa gadus, viņam būtu ieteicams no sacīkstēm atteikties, bet treniņus pārtraukt uz vienu gadu. «Kas tad ar mani notiks, jaunais cilvēks,» sautis iesaucās Garsija, «Ja es veselu sezonu netrenēšos? To sportists manā vecumā vairs nevar atļauties. Es taču pilnīgi pazaudēju savu formu!»

Garsija ir 80 gadus vecs.

Par ko smejas kubieši

Satiekas Pepe un Olivo. Viņi nav redzējušies veselu gadu. Pepe jautā:

- Saki man, mūžīgais līgavaini, vai tu beidzot esi apprecējies ar Katalīnu?
- Pagaidām vēl ne.
- Pāiet vēl divi gadi. Abi satiekas atkal.
- Nu tagad taču jūs esat apprecējušies?
- Pagaidām vēl jā.

Viļcenā mazs puīšelis sadraudzējies ar kādu pasažieri un ar savam vecumam dabisku naivitāti uzstāda senjoram bezgala daudz jautājumus:

- Cik tev gadu? Vai esi precējies? Kur tu strādā?
- Pasažieri šie jautājumi uzjautrina, un viņš uz visiem atbild. Puīšelis uz dažām minūtēm apkļust, tad, pagriezies pret savu māti, jautā:
- Māmiņ, vai tu vēl ko gribi uzzināt?

Autobusā sēž pasažiere ar sunīti klēpi. Kad kontrolieris lūdz viņai uzrādīt biļeti, senjora atvairtojas:

- Piedodiet, mans sunītis to apēda.
- Pēc tādiem vārdiem inspektors tikpat pieklājīgi aizrāda:
- Ļoti nožēloju senjora, bet tādā gadījumā jums jānopērk otra porcija.

Žurnālists intervē slavenu kinoaktrisi:

- Kuri desmit gadi jūs dzīvē ir bijuši vislaimīgākie?
- Vislaimīgākie desmit gadi manā dzīvē? Starp divdesmit astoņiem un trīsdesmit.

PA «DADŽA» PĒDĀM

Varam paziņot mūsu lasītājiem, ka pirms apavu nešanas labošanai uz Jūrmalas pilsētas apavu remonta darbnīcu Majoros, Turaidas ielā 24, nervus nomierinošas zāles vairs nevajadzēs dzert. Kā ziņo Jūrmalas pilsētas rūpkombināta direktors, darba laiks darbnīcā mainīts atbilstoši apmeklētāju interesēm. Novērsti arī citi trūkumi, par kuriem rakstījis žurnāla «Dadzis» 1962. gada 21. numura feļetonā «Kurpnieka recepte». Nevižīgie darbinieki saņēmuši sodu.

Beidzot arī Valmieras rajona kolhozu «Jaunais ceļš» vadība nākusi pie slēdziena, ka par tiesnesi var būt tikai godīgs cilvēks. Tā atbrīvojusi no biedru tiesas priekšsēdētāja un brigadieru pienākumiem žurnāla «Dadzis» 1962. gada 20. numurā ievietotās vēstules «Mīļo Dadži!» varoni Rausku.

Uz 1962. gada 21. numurā publicēto feļetonu «Ak, šie reģistri!» Gulbenes rajona darbaļaužu deputātu padomes izpildu komiteja ziņo, ka Tirzas veterinārais feldšeris Liepkalns saukts pie atbildības par parazitisku dzīves veidu. Ar tiesas lēmumu viņam konfiscēta mantā, tai skaitā arī automašīna «Voiga».

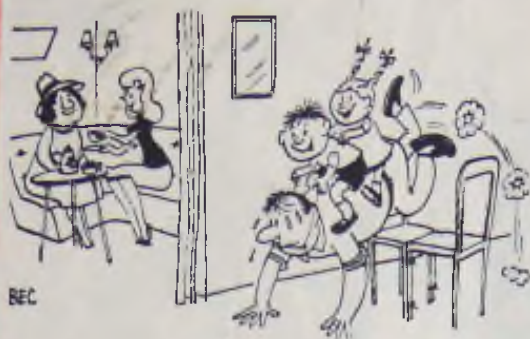
Jēkabpils rajona padomju saimniecības vadība slavenības, par kurām «Dadzis» rakstīja 1962. gada 21. numura feļetonā «Kā uzņemt slavenības», beidzot atcerējies un tās... administratīvi sodījis. Arī trešās kompleksās brigādes brigadieris Ivanovs par sliktu darba organizāciju brigādē saņēmis brīdinājumu.

Atbildē uz 1962. gada 22. numura ievietoto feļetonu «Man galva nav enciklopēdija» Saldus rajona darbaļaužu deputātu padomes izpildu komitejas priekšsēdētājs ziņo, ka Hruščova kolhozu kopsapulce b. Indrāns atbrīvots no kolhozu priekšsēdētāja pienākumiem, ka arī no valdes locekļa pienākumiem sakarā ar to, ka nav bijis spējīgs vadīt kolhozu.

Balvu rajonā kukulišu rīšanas sacīkstes beigušās, jo personas, kas tajās piedalījās (par ko bija rakstīts mūsu žurnāla 1962. gada 22. numura feļetonā «Kukulišu rīšanas sacīkstes»), par maizes produktu izbarošanu lopiem... sodītas.

ĀRZEMJU HUMORS

Strīsel •
Humanitē-Dimanche
• Freie Welt
• Nebelspalter
• Paese Sera
• Manga Dokuhon



— Bērni gribēja iet skatīties rotālietu veikalu skatlogus, bet mēs teicu: «Nē! Mēs paliksim mājās, jo tētis ir pārāk noguris!...»



Bez vārdiem.



Gleznošana dēru — dētsu stils.



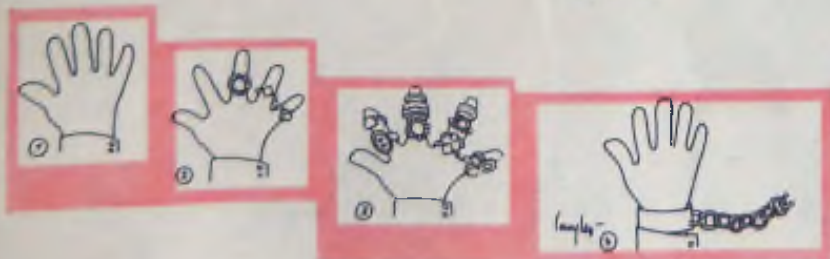
Bez vārdiem.



Psihoanalizes pārsteigumi.



— Vai nav brīnīkīgi tā bazrupīgi kļūstot pa laukiem?



Bez vārdiem



*Kāpēc angļu valdība iuras
pio Combes...*